

NR. 2/2017 - 36. ÅRGANG

Historielagsnytt

Møt ekteparet fra sjuendeklasse i 1948 - Se artikkel på midtstiden
Bli med på vårtur - Se siste side

Skoger og Konnerud
Historielag

Vipps, så er vi snart i gang med et nytt år

Kasserer Randi Raaen kunne for første gang tilby betaling med Vipps på høstmøtet i Historielaget. Her er det Tom Hayden som er først i køen ved inngangen. Bak venter Inger Johnsrud, Rolf Thore Madsen og Trine Borge Johansen. Foto: Bjarne Dramdal Erichsen.

Og Vipps, så var 2017 snart over! Et år fylt med stor aktivitet, humor og alvor! Alvoret kom tydelig fram under talen ved bautaen i år. Der minnet distriktssjef Johan Audestad fra Buskerud sivilforsvarsdistrikt oss på verdenssituasjonen og sa noe om vår forsvarevne. Det var en tankevekker.

Humor fikk vi i fullt monn i høst i oppsetningen til Det dramatiske selskab: «Ingen erotikk, takk». Heldige er vi som har en slik spilleglede blant våre medlemmer. I tillegg har vi hatt tur til Oslo med besøk på Hovedøya og Akershus, og vi hadde kulturdag på Østskogen. Begge arrangementene var velsignet med godt vær, det var et rikholdig og spennende program og deltakerne var strålende fornøyde. Det er bare å glede seg til neste år!

Kulturdagen blir da på Skjeldrumsaga, og neste års vårtur kan du lese om på

siste side i bladet. I tillegg til det vante programmet neste år, vil vi arrangere en quizkveld på Imjelt Golfcenter den 8. februar, se omtale i bladet. Quizen tar utgangspunkt i historiske bilder, og foto- og it-gruppa har tatt på seg ansvaret.

Når det gjelder IT-gruppa, så har SKH mistet et nærmest uerstattelig medlem, Arve Hoven. Han døde i oktober, og vi minnes han med stor takknemlighet for den innsatsen han gjorde for laget vårt.

Da gjenstår det å ønske hver og en av dere en god jul og et nytt år fylt med håp og glede. Jeg gleder meg til hvert et arrangement, og til å møte dere.

*God klem til hver og en av dere
fra Hanne!*

PS! Og når det gjelder Vipps: Historielaget er med på utviklingen der også, og på

alle arrangementer heretter kan dere betale både for inngang, kaffekjøp og andre ting med Vipps.

Innhold

Styreleders spalte	s. 2
Et gammelt gårdskart	s. 4-5
Sirkushesten som likte å danse	s. 5
Da fløtningsvannet en gang flommet	s. 6-8
Ikke alle veier fører til Rom	s. 8-9
«Bolsjeviker» i Andorsrud	s. 10
Nytt liv på Fosserud	s. 11
Bydelens flotteste bygg er nymalt	s. 12-13
Kulturminneforskning	s. 13
Min «rampete» barndom	s. 14-15
Besøk Bygdesamlingen	s. 15
Randi + Ove = Sant	s. 16-19
Mors historie	s. 20-21
Den første kvinnelige sjefen på Bruket	s. 22-23
Tidligere utgaver er nå tilgjengelige på nett	s. 24
Velkommen til den store quiz-kvelden	s. 24
Flott dag på østskauen	s. 25
Nye historier om kjente veier	s. 26-27
Trakk fulle hus med kvinnekamp	s. 28-29
Epost og Vipps gir mer penger i kassa	s. 29
Hedret gutta på Vestskogen	s. 30
Et sentralt medlem er gått bort	s. 31
Bli med til festningen på Kongsvinger	s. 32
Viktige datoer	s. 32

**Bydelens flotteste bygg
er nymalt**
s. 12-13

**Den første kvinnelige sjefen
på Bruket**
s. 22-23

Historielagsnytt

Ansvarlig utgiver:

Styret i Skoger og Konnerud Historielag.
Nr. 2 nov 2017 36. årgang.
Bladet kommer ut to ganger årlig- vår og høst
-og sendes alle medlemmene i Historielaget.
Opplag: 750 eksemplarer

Styret

Leder: Hanne Fretheim
Nestleder: Jan Sundby Ekeberg
Sekretær: Anne Lise Bjørge Erichsen
Kasserer: Randi Raaen
Styremedl.: Tore Chr. Skjeldrum
Styremedl.: Linda Skjeldrum
Varamedl.: Steinar Knutsen
Varamedl.: Jan Haldor Skramstad

Redaksjonskomité:

Redaksjonen tar imot stoff og bilder fra Skoger og Konnerud.

Redaktør: Bjarne Dramdal Erichsen
Epost: redaksjon@skhist.no
Medlem: Inger Johnsrud
Medlem: Haldis C. Sørby
Medlem: Ingvild Anita Velde
Medlem: Tone Sverreson Ørmen

Fotokomité

Tar imot bilder fra gammel og nyere tid.
Leder: Ingar Steen
foto@skhist.no

Teatergruppa - Det Dramatiske Selskap

President Jan Lokshall

Bygdesamlingen på Borge

E-post: post@skhist.no

Postadresse

Skoger og Konnerud Historielag
Postboks 9112, 3006 Drammen

Hjemmeside og e-post

E-post: post@skhist.no
Web: www.skhist.no

Lay out: Print Konsult Andebu AS
Trykk: Trykk Service AS, Drammen

Forsidebilde

Randi og Ove Aasheim på gamle tomter ved
Konnerud skole. Foto: Reidar Halden

Overnatting på Rønnehue

Har du lyst til å overnatte på Rønnehue? Det kan du som medlem i Skoger og Konnerud Historielag gjøre for bare kroner 200 per dag. Ta kontakt med Maria Bostrøm på Selvik Bruk for å avtale leie. Du treffer henne på telefon 32887500 eller 91310113. Nøkkel og reglementet «Folkeskikk på Rønnehue» leveres ut av Maria.

Et gammelt gårdskart

Hva kan ikke en loftsrydding avdekke av skjulte skatter?

Sommeren 2013 fant vi ut at nå er det nok. Nå må vi ta en rufs på loftet igjen. Som sagt så gjort, i slutten av juni gikk Elise og jeg til verks med innbitt energi.

Av Halldis C. Sørby

Gamle dataskjerner, utslitte gjenstander av ulik karakter, skrot og skrap. Vi var visst hele fem turer på Lindum med fullastet bil. Men borte i en mørk krok nede ved siden av den fine vedkassa, lå en støvete rull. Det viste seg å være et gammelt kart over gården, og da vi brettet det ut, følte vi at vi hadde funnet en liten skatt. Kartet hadde vannskader på venstre side og var sprukket opp i brettene, men var ellers tydelig opptegnet og fint å lese. Hvordan hadde det havnet der, og hvorfor var det ikke tatt bedre vare på? Tja, si det. Sannsynligvis ville en av gårdens tidligere eiere ha noe mer moderne på veggen. Takk og pris så ble det ikke kastet.

Det er mye man kan lære om fortiden ved å se på et slikt gammelt kart. Kartet er over «Garden Gulliksrud i Skauger Tinglag», Tollef Brodersens eiendom. Det finnes sikkert lignende

kart på mange gårder i Skoger. Jeg antar at «Tinglag» er ordet som ble brukt i stedet for det mer moderne ordet kommune. Skauger er jo det egentlige norske navnet på bygda da, ikke det mer forfinede Skoger.

J. Havskjold er mannen som står bak verket, og han må ha vært en meget pliktoppfyllende og ordentlig mann. Under navnet hans skimter man årstallet da kartet ble laget: 1865 – altså for 152 år siden! Da har det antikvarisk verdi, siden det er over 100 år.

«Geometrisk tegnet og opptaget» står det. Den godeste Havskjold må ha tilbrakt ganske mange timer ute i felten med sine måleinstrumenter, før han sette seg ned ved skrivebordet. Både dyrket mark og beite er nydelig tegnet opp med blyant og linjal. Beiteene er svakt grågrønne, jordene har fine parallelle streker. Frukthaven er også tegnet inn med små grønne rundinger. Mellom de forskjellige jordene og inne på selve jorden er alle småveier inntegnet.

Alle jordene har et navn: Stabur Vendden, Smedie Vendden, Øvre Engø Vendden, Nedre Engø Vendden, Øvre Langlei Vendden, Nedre Langlei Vendden, Soli Vendden, Nylendet og

Gården Øvre Gulliksrud fotografert i september 1958, nesten 100 år etter at kartet ble tegnet. Foto: J. Kruse.

Befaring av Skoger Skogeierforening ved den høye utløpsdemningen ved Store Bergvann i 1998. Foto: Erik Grinderud.

Der fløtningssvannet en gang flommet

Vestskogen ligger der med sine åser, elver, og bekker, som den gjorde for hundre år siden. Og århundrene før det. Det er bare innholdet, bruken og utnyttelsen av området som har forandret seg. Om hundre år er altting glemt, heter det i et ordtak, og det er mye sant i det. Skriver man ikke ting ned, blir de glemt noen generasjoner senere.

Av Erik Grinderud

Aktivitetene på Vestskogen for hundre år siden var noe annerledes enn i dag. Den gang var det mange som arbeidet for sitt daglige brød der inne. Plassene var bebodd, og øksa og svansen var i gang i åssidene.

I dag er disse plassene fraflyttet, og stillheten råder igjen. Av de mange arbeidsplassene her inne, er det i dag bare noen få igjen. Etter øksa og svansen tok motorsagen over tidlig på 50-tallet, og man kunne høre dem lange veier den gang. Skal man definere denne perioden, må den betegnes som den mest urolige tiden her inne. Deretter tok hogstmaskinene over det tunge arbeidet, de første kom til Norge rundt 1980. I dag står de for 95 prosent av avvirkningen i skogene våre.

Elver, dammer og demninger

Elver og dammer var viktige samferdselsårer den gang for å få tømmeret fraktet ut fra disse store områdene. Demningene står i dag som bevis for dette, og det er minnesmerker over en svunnen tid som står tilbake.

Tømmervelte ved Majordammen. Arkivfoto.

Vårflommen var for kort til å gi tilstrekkelig fløtningsvann, og derfor ble det bygget store demninger som skulle holde på vannmengden. Den dagen vannet skulle slippes løs, sto tømmerfløterne klare nedover i vassdraget. De jobbet på spreng for at ved og tømmer ikke skulle få satt seg fast, og de hadde begrenset tid på seg til dette farefulle oppdraget. Det kunne være opptil 80 fløtere i sving på denne tiden, folk som var hentet inn fra Eidskog og noen fra Småland i Sverige.

Flere vassdrag

Et av vassdragene begynte langt inne på Vestskogen. Ser man på kartet kommer det først tilsiget fra Høgmyrene, Store Annevann og Kalvepytt. Dette vannet ble samlet i Svartevannet, hvor en stor steindemning med luke ble bygget. Følger vi elveløpet videre havner vi i Ormetjern og videre til Dammyr. Her er også en steindemning anlagt med luke. Dammyrtjernet fikk også vann inn fra Laukolltjern med alle myrene rundt. Fra Dammyrtjern renner vannet ned til Løkmyrdammen, en steindemning med luke. På dette stedet kan man også finne en tunnel som har retning mot Store Bergvann, denne tunnelen ble anlagt helt på slutten av fløtningsperioden og kom aldri i bruk. Den ble sprengt ut i 1917. Dette vannet skulle bli samlet opp i Store Bergvannet, så her ble det bygget to store demninger med luker kalt Bomannsdemningene. De ble bygget under første verdenskrig. Steinen som ble brukt her ble tatt ut i samme området, og i dag kan man beskue disse flotte steindemningene fra denne tiden.

Tilbake til det opprinnelige vassdraget, Gravdalsbekken, hvor vannet rant videre fra Løkmyrdammen og ned til Saggravdal. Her er det minnesmerker etter flere sager, som alle var vannhjulssager. Stedet her blir kalt for Saggravdal etter disse sagene. Vannet fra Store Bergvann havnet også ned i Gutudalen, og elven ble nå kalt for Gryteelven. Den fikk etter hvert mye vann utover i den lange Gutudalen, og ender tilslutt i Sande. I denne elven holdt man på med fløtningen til 1948. Ti år før var kvantumet oppe i 12000 kubikkmeter tømmer.

Skogsbilveiene som snor seg innover i skogen og gjør det mulig for de store tømmerbilene å komme fram, har overtatt for elvene og hesteveien som transportører. Utviklingen går samme veien her som ellers i samfunnet.

Vi skal stoppe litt opp ved de store minnesmerkene som ligger igjen etter fløtningsperioden og la tankene dvele ved disse. Anleggene er viktige kulturspor og -minner etter tømmertransporten før skogsmaskinenes og skogsbilveienes tid. Noen kulturminner er mer iøynefallende og lette å forstå bruken av enn andre.

Bomannsdemningen 1998 ved Store Bergvann. To planker lager gangvei over luka. Foto: Erik Grinderud.

Bremsa

Vi har flere store vassdrag her inne på Vestskogen. Bremsa er et av dem som får mye av vannet sitt fra Leitjernhøgda. Sagdammen fikk en ny steindemning med luke, den gamle lå noe høyere opp. Dette vannet fikk Heiasaga i drift på 1800-tallet. Avrenningen ble samlet fra Kathusdalen, Korsbekken, Kloppmyra med demning, Åssæterbekken og fra Tryttjern med en stor steindemning på rundt 40 meter med to luker. Det ble det store vannmengder å samle opp i Majordammen. Her ble det også behov for en stor steindemning med luke. Elven videre kalt Bremsa, drev en vannhjulsag lenger ned, som ble kalt Furuvollsaga, ei sag som ble mye brukt. Litt lenger ned hadde vi også Borgesaga, så elven gjorde god nytte for seg gjennom landskapet i Skoger.

Denne elven møtte lenger nede Verkenselva fra Konnerud, oppsamlingsdam her ble Mølstedsdammen som ligger delvis i Skoger og delvis i Sande. Den siste fløtningen i Bremsa var i 1939.

Naturens transportveier

Ja sannelig ble disse bekkene, elvene og dammene til stor nytte for fløtning av tømmeret i denne tidsperioden. I alt ni store steindemninger ble oppsatt her inne på Vestskogen, og en skal ikke glemme at det ligger mange harde arbeidsdager bak disse solide byggverkene. I dag kan man bare ane hvilken rolle tøm-

Her slippes det på vann fra demningen ved Majordammen. Arkivfoto.

merfløtterne hadde på sine plasser nedover i vassdragene. Men som sagt utviklingen går sin gang, tømmerbilene ordner dette i dag.

«Kumingruppa» i Skoger og Konnerud Historielag driver for tiden med registrering av disse flotte demningene og demningsrestene. De blir kartlagt, GPS-posisjonert og fotografert.

Kart: Viser fløtningsveier og demningene (røde sirkler).

«Bolsjevikeren» i Andorsrud

Vi har sporet opp en artikkel i avisa Fremtiden fra midt på 90-tallet, med en av dem som jobbet som tømmerfløter på Vestskogen i første halvdel av forrige århundre.

Av Per Runar Thoresen

Den omhandler Alf Fossen som senere ble Åssiden-kar i Drammen. Han var en meget habil treskjærer og også felemaker. Alf vokste opp i Andorsrud og var kamerat med den senere så kjente maleren Kai Fjeld. De var jevnaldrende.

Alf forteller til Fremtiden at når fløtningsperioden var på det høyeste om våren rundt 1920, fikk han og en kamerat på 14-15 år jobb som fløtningsarbeidere sammen med de voksne. De voksne fikk betalt fire kroner dagen, mens de yngre guttene bare fikk to kroner dagen. Dette syntes Alf og kompisen var urettferdig, da de etter egen mening gjorde en like bra jobb som de voksne. En morgen ble de stående med tømmerhaken på skulderen, «sit down-streik» ville det vel hett i dag.

Dette var i den perioden Stibolt var eier av bruket. Sjefen i Selvik Bruk den gang var Conrad Fjeld (faren til Kai Fjeld) og han spurte om hva de mente med sådan oppførsel. De fremførte sitt krav om høyere lønn men fikk beskjed om at det kunne de bare glemme.

«Bolsjevik er du, og bolsjevik vil du bli,» var meldingen Conrad Fjeld gav tilbake ifølge avisartikkelen.

For å forstå utsagnet må vi fortelle at Lenin som leder av Bolsjevikene på dette tidspunkt gjennomførte en revolusjon i Russland hvor arbeiderklassen kom til makten. Alf hoppet av, mens kameraten fortsatte for to kroner dagen.

Fra tømmerfløting i Bremsa. Fra v. sittende: Thomas Løkka, ukjent, ukjent, Oluf Haveraaen, Jon Båsen, Asbjørn Bjørnsen, Olaf Haveråen. De to guttungene på bildet kan jo være en bekræftelse på at yngre krefter også deltok i fløtingen selv om disse to ikke samsvarer med navnene i artikkelen. Foto: Arkiv.

Conrad Fjeld (1879-1972) som erklærte Alf for «bolsjevik» var bestyrer på Selvik Bruk under Stibolts eiertid. Han var gift med Astrid Andersen(1884-1968) som forøvrig var søster til Marie Hamsun. De hadde tre barn: Kai, Reidar og Gjertrud, bedre kjent som «Lillemor». Hun ble gift med Christoffer Borge i Skoger og sønnen Reidar. Foto: Arkiv.

Lærling og fødselsattest

I artikkelen i Fremtiden fortelles det også at Alf ville til Drammen for å gå i lære, men det var ikke så enkelt. Han måtte ha fødselsattest og den måtte han hente i Tangen Kirke. Det var jo en drøy vei fra Andorsrud til Tangen, så han dro til presten i Skoger og spurte om attest der. Presten svarte at det kunne vel la seg gjøre men det kostet 50 øre. Det hadde ikke Alf og presten gav klar beskjed om at da ble det ingen attest. Da var det å gå hjem til Andorsrud igjen og ny tur til Tangen senere. Siden den gang har ikke Alf vært glad i presteskapet, det var ikke greit å «være liten» for presten den gang.

Ikke alle veier fører til Roma

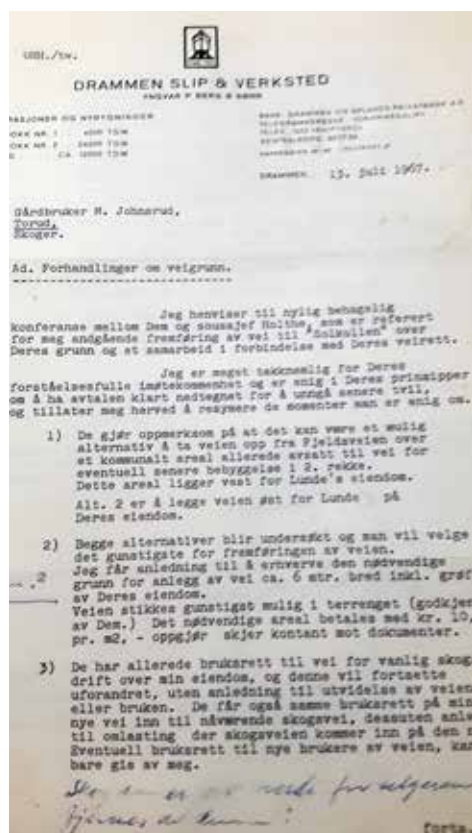
Nei, ikke alle veier fører til Roma. Noen fører faktisk ingen steds hen. Som den på Fjellsveien, for eksempel. Som ender ut i ingenting.

Av Inger Johnsrud

Den ble bygget som en bilvei. Bred og fin slynget den seg fram, med pent anlagte møteplasser på egnede steder. Her var satt av plass til portnerbolig ved nedre del av veien. Ja, du leste riktig. Portnerbolig. Så ble det sagt. Store planer var kreert på tegnebrettet.

Nå har skogen tatt tilbake en del av veinbredden, og det er bare to- og kanskje mest firbeinte, som frekventerer området og nyter utsikten over Østbygda og Drammensfjorden. Bergveien heter den, og er flittig brukt av hestejenter på sine langbeinte kamerater. Ellers er det nok mest turgåere fra nærområdet som kjenner til strekningen.

Det var i 1965 at Peter Yngvar Berg Jr kjøpte ca 150 mål på toppen av det som nå er mest kjent som Blåbærkollen, åsen mellom Fjellsveien og Mælenveien. Der ville han bygge sitt private residens. Solkollen skulle stedet hete, betegnende nok, siden han der ville fått sol fra tidlig morgengry til sen solnedgang, året rundt.

Forhandlinger per brev om Peter Yngvar Bergs kjøp av grunnen.

Slik ligger veien i dag, en vei til blåbærskau og hvilekrakker. Alle foto: Inger Johnsrud.

Planene skred fram over en 2-3 års periode, med forhandlinger med grunneiere, oppmålinger, tegninger, beregninger og grunnarbeider. En vei fram til selve byggetomt var av det første som skulle realiseres. Ingeniør Inge Thoresen ved Byingeniørens kontor foretok oppmåling og stikking av veien, og i desember 1967 var Johan Bu i gang med planeringen av veien. Etter hvert snodde den seg, med 8 meters bredde, i fine slynger oppover i lia.

Akkurat på hvilket tidspunkt det hele stoppet opp har jeg ikke helt klart for meg. Men det gikk rykter om at vanntilførsel til boligen viste seg å bli et problem. Boringene etter vann ga dårlige resultater. Kanskje var det også andre årsaker som gjorde at Peter Yngvar Berg ga opp hele Solkollen. Han makeskiftet med Drammen kommune, og bosatte seg i stedet i den kjente «Borgen» i Bragernesåsen.

Men veien «hans» ligger der den dag i dag. Den fører deg ikke til Roma akkurat. Men til blåbærskau og furumo, pensjonistti og hvilekrakker. Og det kan jo kanskje på sitt vis være like fint.

Nytt liv på Fosserud

Fosserud gård ligger idyllisk til ved Stordammen. Den lå fra gammelt av under Eskerud, en av de opprinnelige fem hovedgårdene på Konnerud. Fosserud ble en selvstendig gård da Arne Olsson kjøpte gården på auksjon i 1777.

Av Tone Sverreson Ørmen

Tre hundre år senere er det ny aktivitet på gården. Charlotte Welo og Bjørn Elling Prøis flyttet inn i påsken 2013, etter at de hadde kjøpt hus og låve av arvingene etter Knut Lyche. Skog og jord er skilt ut og overtatt av Drammen kommune. Den gamle hovedbygningen antas å ha bevaringsverdi, men den er ikke vernet og kan bli erstattet av et nytt bygg i noenlunde samme stil. Den har stått ubebodd siden gården fikk nytt bolighus på 70-tallet.

– Jeg er opptatt av å skape et levende nærmiljø, og her så jeg en mulighet til å bidra til det selv, sier Charlotte. Hun har bodd på Konnerud med mannen Bjørn Elling Prøis og flere jakthunder.

Prosjektet deres på Fosserud har medført betydelig egeninnsats og store kostnader. Den lille låven, som er fra 1915, er nå ferdig restaurert og blitt til et lite landhandleri, Charlottes Vintage og Kaffe.

Butikken i låven har filleryer på gulvet, søtsaker er også på plass i krukker og hyllene er fylt opp med gjenstander av gammel årgang, i tråd med tradisjonen på Fosserud. Den forrige eieren, Knut Lyche som bodde der fra 1941 til han døde i 2011, var også interessert i gamle ting.

Hun mangler ikke pågangsmot, Charlotte. Ved siden av butikk og cafe har hun startet som birøker og slynger sin egen honning. Sammen med mannen Bjørn Elling gjennomfører hun

Charlotte Welo driver Charlottes Vintage og Kaffe i den gamle låven på Fosserud. Foto: Privat.

flere arrangementer i løpet av året, som markensdager og teateroppsetninger.

Hagen er neste prosjekt, og ved låven anlegges det en uteplass der kunder kan ta en pust i bakken.

Fosserud ligger idyllisk til. Dette bildet er tatt i 2004 av den daværende eieren. Foto: Knut Lyche.

Foto: Tone Sverreson Ørmen.

Bydelens flotteste bygg er nymalt

En frivillig gjeng av god gammel årgang har stilt opp på kirkebakken på Konnerud med malerkost, godt humør og pågangsmot.

Av Tone Sverreson Ørmen

Før sommerferien var Konnerud gamle kirke møkkete og stygg. Nå skinner den vakre gamle trekirken fra 1858 fordi noen iherdige ildsjeler med stor arbeidsevne har vasket og malt den gamle trekirken.

– Jeg er døpt, konfirmert og gift her, og kunne bare ikke gå og se hvor stygg og slitt den var blitt, sier Ragnar Kollerud. De andre er helt enig.

Den arbeidsomme gjengen består av brødrene Olav og Ragnar Kollerud, Arve Strand, Erik Grinderud og Halvor Hodt. Vivi Kollerud har forsynt arbeidsskarene med mat hver eneste dag.

– Det har virkelig vært trivelig å komme med mat til dem, sier hun.

Vivi kom hver dag med lunsj til arbeidsgjengen, påsmurte rundstykker og kaffe.

- Ja, hun har vært klippen vår, sier arbeidsgjengen nærmest i kor og roser henne for serveringen.

- Hver dag i juli har den muntre og arbeidsomme gjengen hatt oppmøte. Arbeidsøktene kunne være oppe i ni timer.

Arbeidsgjengen samlet på kirketrappa. Olav og Ragnar Kollerud, Erik Grinderud, Halvor Hodt, Arvid Strand og Vivi Kollerud og barnebarnet Oliver Kollerud. Alle foto: Tone Sverreson Ørmen.

Eldstemann ble sendt opp i liften

– Det har vært oppmøte fem over sju, sier Arvid Strand og smiler lur.

Han er eldstemann i gjengen, snart 80 år. Men her ble ikke alder tatt hensyn til i fordeling av arbeidsoppgavene, for Strand ble sendt opp i liften sammen med Ragnar Kollerud.

- Det sies at de flinkeste malerne måtte male nede, derfor ble vi sendt opp i høyden, sier Ragnar Kollerud og ler godt. Han er

Klimåpåvirkningene på Skoger gamle kirke skal undersøkes. Foto: Tone Sverreson Ørmen.

Trappa i gammel og nyoppusset utgave.

pensjonert postmannen i bydelen og kjenner de fleste på Konnerud.

Tidlig oppmøte

Mens Konnerudfolk hadde sommerferie og late dager, sto ildsjelene tidlig opp for å male og vaske den gamle, ærverdige kirken på Konnerud.

Kirken har holdt malingen. Vidar Kjeksrud, konsulent for kirken, har hatt løpende samarbeid med arbeidsgjengen. Det har fungert veldig bra, opplyser Dagfinn Hodt, som er styreleder av i Drammen Kirkelige Fellesråd.

– Vidar Kjeksrud har kommet og sjekket arbeidet og vi har hatt et godt samarbeid, sier Ragnar Kollerud. Han legger til at det har gått med 120 liter hvit maling av beste kvalitet, og noen liter med grå maling som var til pyntelister rundt bygget.

Våpenhuset er også blitt pusset opp.

– Det var virkelig nødvendig å male kirken nå, sier Dagfinn Hodt.

– Vi får ikke nok penger til å vedlikeholde og male alle kirkene. Derfor var dette virkelig et løft som er blitt utført av arbeidsomme og dyktige pensjonister på Konnerud, sier han.

Hodt legger til at alle er svært glade for dette arbeidet som Drammen Kirkelige Fellesråd ikke hadde midler til i denne perioden.

Denne høsten har den samme dugnadsgjengen, gått løs på innvendig opp-pussing. Trappegang og våpenhus har fått ny maling på vegger og tak, og tilrettelegging for nytt teppe som nå er lagt.

Ragnar Kollerud, Erik Grinderud, Halvor Hodt, Arvid Strand og Olav Kollerud har i løpet av oktober fått kirken til å skinne inne også. Nå lurere de på om det er mer å ta fatt i, og de som kjenner denne arbeidsomme gjeng-en, vet nok at de snart finner på nye ting.

Fakta

Konnerud gamle kirke

- Konnerud gamle kirke ble bygd i 1858 og har 150 sitteplasser.
- Til hundreårsjubileet i 1958 ble kirken reparert og forandret etter planer utarbeidet av arkitekt Wilhelm Karlsen.
- Altertavlen (bortsett fra maleriet) alterring og benker er fra 1858 og antatt tegnet av arkitekt Hanstein.
- Maleri på lerret av nattverden, muligens fra 1777, og brukt som altertavle i den eldste kirken. Utført av den samme maler som malte prekestolen. Dyp, rødlig fargeholdning. Kraftige glanslys. Mål med rammelist 215 x 134 cm. Maleriet ble satt inn i den nye altertavlen 1858, men i 1915 ble det skiftet ut og hensatt i gravkapellet. I 1983 er det igjen tatt inn i kirken. Bildet går for å være malt av bondemaleren Markus Bjørge, men er neppe bondearbeid.

Kulturminneforskning

Norsk institutt for kulturminneforskning har vist interesse for Skoger gamle kirke. Fire bygg i Norge har blitt plukket ut til et nasjonalt prosjekt.

– Skoger gamle kirke har kommet med på et spesielt nasjonalt prosjekt hvor vi skal kartlegge klimapåvirkninger, hva gamle bygg står over for, sier kirkeverge Ivar Nygård.

– Det er bare fire bygg i hele Norge som er blitt plukket ut, og Skoger gamle kirke er på denne listen sammen med bygg fra Norsk Folkemuseum og Bryggene i Bergen, sier han.

Miljøovervåkingen skal foregå i 35 til 50 år.

Min «rampete» barndom

En skal jo vokte seg vel for å lage sitt eget selvilde. Men de som kjenner meg og husker meg fra barne- og ungdomstiden vil nok kunne bekrefte at jeg ikke var blant de mest bråkete, mest krangete, mest dristige eller mest rampete.

Av Per Runar Thoresen

Men helt uskyldig var jeg nok ikke og jeg håper ikke mine barn og barnebarn leser dette når jeg lar tankene svirre tilbake på det jeg var med på av rampestreker...

Epleslang var jo en populær og spennende geskjeft og i trekanten mellom Grubegata og Stubberudveien lå (ligger fortsatt) en eiendom med mange tunge epletrær. Hovedinngangen og fronten på huset var fra Grubegata, mens epletrærne stod laglig til nær Stubberudveien og var egentlig en bakgård og derfor lett tilgjengelig. På 50-tallet bodde det noen damer av Hoff-familien der. Egentlig har jeg aldri likt epler noe særlig, og liker det fortsatt ikke, men spenningen og «sporten» var ikke til hinder for at en guttegjeng et par ganger i løpet av høsten fylte opp lommene. Vi hadde vel ikke «eplenikkers», men dette var før olabuksens tid, så lommene var ganske romslige allikevel. Vi ble aldri jaget eller oppdaget, og da ble jo spenningen borte etter hvert.

Kålrabislang. Litt lenger opp i Stubberudveien, ved Sundlandsvingen hadde forpakteren av gården på Konnerudkollen, Arne Gravdal, et stort jorde med kålrabi. En kompis og jeg utstyrt med hver vår slirekniv entret jorden krabbende mellom høye kårabiblader. Opp med hver vår kniv og rensket hver vår kålrabi før vi stolte gikk opp på veien. Vi følte oss trygge for Gravdal bodde jo ute av synsavstand til dette jorden. Straks vi kom opp på veien stod Gravdal og ventet på oss. Vi fikk klar beskjed om at dette var siste gang noe slikt skjedde og det hadde han helt rett i. Han kjente jo både meg og brødrene mine ganske godt og forlot nok stedet med et smil. Kanskje lurt at vi ikke forsøkte å stikke av. Arne Gravdal var en av kretsens beste skiløpere på den tid.

Skråtobakk var jo voksne menns domene, og siden det var beregnet på voksne hørtes det jo spennende ut. I 12-13 års alderen var tanken på å røyke ikke særlig utbredt, men hva med skråtobakk? En av oss kjente til at det var noe som het søt

Artikkelforfatterens rampestreker ble for en stor del utført i dette området rundt Skalstad og Grubegata på Konnerud. Foto: Widerøe/Drammen kommune.

skråtobakk og det burde kanskje smake for oss yngre. Faren min brukte ikke skrå, men en av gutta stakk innom Skalstad Landhandleri og kjøpte skråtobakk til faren sin. Jeg husker fortsatt pakningen som var på størrelse med en sigar og pakket i vokset svart papir med rød skrift. Det ble samling i skogshavna like ovenfor butikken og varene skulle testes. Tankene drar meg raskt inn på dagens testing av «stoff» som vi den gang ikke hadde peiling på. Fytterakkern hvor vondt og sterkt det smakte. Det ble en liten smakebit på hver og det var første og siste gang vi testet søt skråtobakk.

Ridetur i Skalstadhavna var en annen ikke godkjent virksomhet. Jeg var inspirert av eldre brødre som hadde drevet med det samme. Fjordingen til kjøpmann Skalstad beitet ofte på nabo-eiendommen til småbruket vårt. Vi hadde jo ikke sal, men det hadde heller ikke indianerne så vi skulle være ganske tøffe. Et «hulag» eller hodelag som var det korrekte navnet var alt vi trengte, og de var det mange av i nedlagte staller i Grubegata. Det ble ei fast løype rundt i havna, og Fjordingen kunne bli ganske svett. En gang ble vi tatt på fersken som det heter. Bjørn Skalstad var jo en snill mann, så han begrenset seg til litt muntlig reprimande. Senere satte vi ut vaktpost på Larsentoppen. Da hadde vi fire-fem minutter på oss til å komme oss av hesten.

Hesjegjemsel var en annen populær øvelse om høsten. På Skalstadjorden kunne det være 5-6 hesjer og her kunne vi samle 6-8 gutter for gjemsellek. Vi krøp under og laget hull i ellers så vakre hesjer og gjemte oss tidvis inne i hesjene. Også her kunne Bjørn Skalstad ta oss på fersken. Hans kraftuttrykk var: «Nei, nei, er det nødvendig dette da!»

«Harpeis» eller Harpiks var en finurlig sak som laget forferdelige lyder omtrent som kattermjauing når vi gned harpeisen på en tråd. Den spennende øvelsen var å feste tråden på utsiden av et vindu og strekke tråden så langt unna at ingen kunne ta oss igjen når vi startet gnikkingen. Vår favoritt var et hus i skogkanten noen hundre meter fra oss. Han var ikke så store karen og skremte ikke vettet av oss, samtidig som han ble veldig sint og alltid kom ut for å sjekke.

Sprettert var jo en yndet geskjeft. Vi laget dem selv, og noen var ganske treffsikre. Disse var ikke å spøke med, og vi hadde vel foreldrepåbud om ikke å skyte på hverandre. Den gang var gatelysene ganske enkle og bare en vanlig lyspære skrudd inn i reflektoren. Jeg minnes med skam at vi noen ganger ladet sprettertene med stein og konkurrerte om å treffe lyspæren først. Denne rampestreken kunne neppe kalles uskyldig og var nok

Sprettert var et effektivt våpen. Litt for effektivt, egentlig. Foto: Privat.

langt over streken. Dette var ikke guttestreker, men hærverk. Fy og fy!

Blåserør var en mye brukt aktivitet. Disse (sløke = Angelica sylvestris) vokste ved store dreneringsgrøfter i nærheten. Vi kappet dem i 30-40 cm lengde og plukket rognebær av rett størrelse som ble brukt som ammunisjon. Hadde vi noen kroner til overs, ble det å kjøpe gule erter på Skallstad Landhandleri. Det var ingen mistanke rundt en slik handel, og en trang ikke bløffe med at mor skulle lage ertesuppe. Enkelte ganger kunne vi krige alle mot alle eller lag mot lag. En fulltreffer på kinnet med gul ert sved ganske godt.

En ufin handling. Vi leide ut 2. etasje der jeg bodde. De hadde en sønn som het Petter og var et par år eldre enn meg. Utdoen lå ved siden av fjøset og hadde åpent nedløp i uthusets «møkkakjeller». En slagplan ble lagt, og vi lå tålmodig og ventet på rette øyeblikk. Moren til Petter skulle på do, og vi lå klar nede i møkkakjelleren med blåserørene våre med halve munnen full av gule erter. I rette øyeblikk ble det avfyrt tunge salver opp mot der dere vet. Skrekken og hylene hører jeg fortsatt, og rettetten vår var hurtig og langvarig. Omsider måtte vi jo våge oss hjem igjen. Det var Petters mor som ble rammet, og Petter var eldst så han fikk den største avstraffelsen. Dog ble også min mor involvert i hendelsen, og jeg fikk min straff uten at jeg i dag husker hva det var. Jeg fornemmer at denne rampestreken var såpass ufin at ingen av våre mødre fortalte historien til andre. Ikke engang til min far som nok ville ha brutt ut i latter.

Rampestreker endrer seg med tiden. Mange lesere på min egen alder vil vel nikke gjenkjennende. Dette har vi også vært med på. Yngre lesere vil vel undres over slike aktiviteter. Kunne dette vært noe spennende da? Men googler dere på nettbrettet eller smartelefonen deres vil dere finne ut hva «Harpiks» var.

Besøk Bygdesamlingen

På Mellom-Borge i Skoger har Skoger og Konnerud Historielag sin bygdesamling. Historielaget har i sitt eie nærmere 500 gjenstander fra dagliglivet på landsbygda, inkludert en del jordbruksredskaper fra Skoger. Et besøk på bygdesamlingen er interessant læring og en opplevelse som gir ny innsikt og forståelse av hvordan livet artet seg for generasjonene før oss.

Ta kontakt med Oddvar Borge Johansen på telefon 918 00 212 hvis du ønsker å besøke samlingen.

Bygdesamlingen på Mellom-Borge inneholder mye spennende. Foto: Arve Hoven.

Randi + Ove = sant

Møt ekteparet fra sjuendeklasse i 1948

I byarkivets skattekiste ligger det mange gamle klassebilder fra Konnerud skole. Vi har sett nærmere på bildene, og møtt to elever som senere giftet seg med hverandre. Nå har Randi og Ove vært gift i 60 år.

Av Ingvild-Anita Velde Køsling og Reidar Halden (foto)

Det er en småhustrig novemberformiddag med skarp sol når vi møter Randi, født Svendsrud, og mannen Ove Aasheim, utenfor Konnerud skole. De gamle klassebildene som er tatt av fotograf T.H. Larsen, er av svært god kvalitet, men dessverre ikke påført navnene til elevene. Historielagets Per-Runar Thoresen hadde imidlertid ingen problemer med å kjenne igjen elevene på bildet av klassen til Randi og Ove.

Om når vi står der sammen med dem og ser på det gamle bildet, må vi jo spørre likegodt med en gang: Om det var sånn at det oppsto søt musikk mellom dem allerede i skoletida?

- Det ble vel litt seinere, det. Jeg var ikke noe særlig begeistret for ham da vi gikk på skolen, sier Randi, og ler litt.

- Men jeg var venninne med søsteren hans. Også ble det oss, da.

Misfornøyd med permanenten

Skolefotografering var ikke noe som ble tatt lett på i 1948. Selvfølgelig fikk elevene og deres foreldre beskjed i god tid, slik at elevene kunne kle seg pent og ordentlig. Jenter i sjuende klasse var nok like forfengelige da som nå. De fleste av dem ser ut som små damer, der de sitter i sin fineste stas. Ytterst til høyre i fremste rekke sitter Randi i skjørt og bluse. Det hun husker best, er noe hun ikke var helt fornøyd med:

- Uff, ja. Jeg hadde tatt permanent hos fru Amundsen. Jeg skulle på død og liv ha det, da. Så ble det helt forferdelig. Håret strittet til alle kanter!

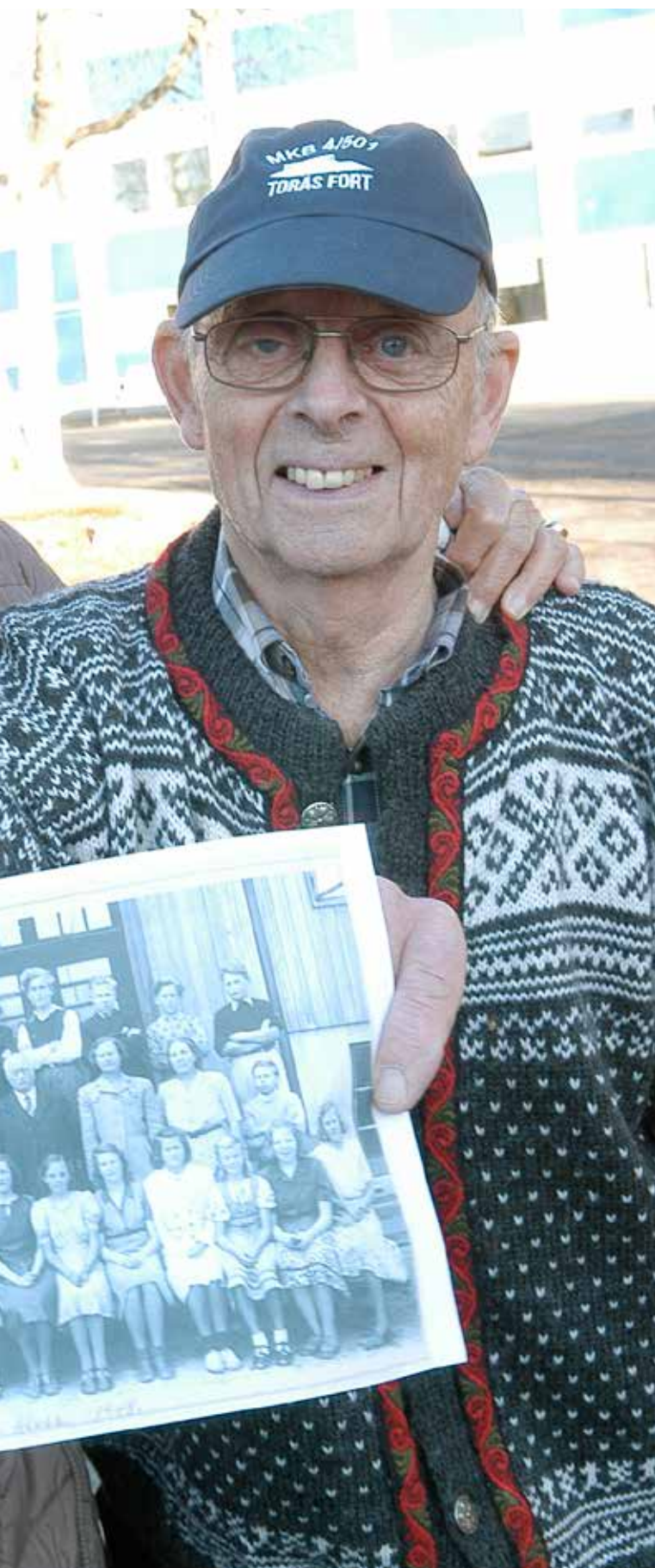
Ove finner vi som en stram kar i bakerste rekke, som nummer tre fra venstre. Han har skjorte og slips under pulloveren, og omhyggelig bakovergredd hår. Flere av guttene har dress, som lærerne. I midten ser vi skolestyrer Lars Heggen, og til venstre for ham står lærer Olaf Haveraaen. De to har både Randi og Ove mange gode minner om.

Gråt når han underviste i historie

Mens praten går utenfor skolebygningen, kommer elevene ut til friminutt. Vi står foran den gamle hovedinngangen. Da Randi og Ove gikk på skolen, var det bare den delen av bygningen som fantes. Senere utbygging har gitt plass til langt flere elever. I 1948 var det bare fire klasserom, og elevene gikk på skolen annenhver dag.

Randi Aasheim, født Svendsrud, og Ove Aasheim likte å se igjen da g Halden.

amle skolebildet som ble tatt på Konnerud skole i 1948. Foto: Reidar

- Jeg husker når Olaf Haveraaen kom ut på trappa der, sier Randi, og peker.
- Da ble det helt stille. Leiken stoppa, og vi var musestille. Det nok var mer disiplin den gangen.

- Hver morgen stilte vi pent opp på to rekker foran trappa her. Når vi kom inn i klasserommet, sto vi pent ved siden av pultene våre og startet dagen med å synge en sang. Og vi hadde sånn respekt for lærerne!

Ove samtykker i det. Begge to husker Lars Heggen som en fantastisk lærer, som brant for det han gjorde. Særlig var han opptatt av å formidle historie til elevene sine.

- Han fortalte så levende og humoristisk, og kunne bli så engasjert i det han snakket om, at tårene rant. En følsom og sympatisk mann, sier Ove.

Når det var skoleavslutning, inviterte Heggen dem til boller og saft i rektorboligen. Det huset står ikke der lenger. Det er mye som er forandret på skolen i alle disse årene som er gått.

Paradis på brønnlokket

En fotball dundrer i veggen bak oss med stor kraft et par ganger.

- Gurimalla, nå går det snart et vindu der! Det der hadde vi aldri fått lov til, å sparke ball mot vinduene. Der kan det fort gå ei rute, sier Randi.

Jentene og guttene lekte ikke sammen da de to gikk på skolen. Guttene holdt mye på med ulike ballspill. Om vinteren gikk de på ski og hoppa i en bakke bak skolen. For jentene var det paradis som gjaldt. I skolegården var det et svært lokk, som jentene hadde tegnet paradiseruter på. Det var omlag tre ganger fire meter, akkurat passe størrelse for paradis. Hverken Randi eller Ove husker hva lokket skjulte. Trolig var det en brønn.

- Det var så moro å hoppe paradis der. Jeg kunne ikke komme meg fort nok ut når det var friminutt, minnes Randi.

Om vinteren var det skigåing, leking i snøen og snøballkrig. Guttene kryna jentene i snøen. Randi slapp heller ikke unna. Hun husker likevel skoletiden som en trygg og fin tid.

Puttet læreren i vedkassa og satte seg på lokket

Randi vokste opp på Eskerud på Konnerud. Ove kom flyttende fra Åssiden til Bernås da han gikk i tredje klasse. Den gangen var det omlag 1200 innbyggere på Konnerud. De to liker å snakke om gamle dager, og alt som var annerledes da.

Noe er likevel ved det samme, som erting og mobbing på skolen.

Randi forteller at hun var redd de store guttene.

- Guttene i klassen over oss tok fuglunger ut av reirene og kastet etter oss. Det var ikke noe moro.

Også lærerne fikk gjennomgå.

- Uff ja, vi var fæle, sier Ove.

- Det var spesielt to av lærerinnene som fikk gjennomgå. De ble veldig mobbet. Den ene kalte vi for «Spyflua». Det var ikke

Alle elevene på skolen samlet foran hovedinngangen i 1948. Foto: T.H. Larsen (bildet er utlånt av Drammen Byarkiv).

noe galt med dem. Det var oss gutta det var noe galt med, sier Ove, med tilbakeblikkets selvinnsikt.

Han humrer likevel godt når han tenker tilbake på en spesiell hendelse.

- En gang stappa noen av de store gutta en lærer i vedkassa og satte seg på lokket, sier han, og ler så han rister.

Det framstår som litt uklart om Ove var involvert i hendelsen eller ikke, men han kan i hvert fall ikke huske at episoden fikk noen følger for guttene.

17. mai og opptog

De to sjuendeklassingene fra 1948 bærer preg av å ha levd gode liv. De er spreke for alderen, og det er lett å kjenne igjen ungjenta Randi i den voksne, elegante dama som har krøllene

Gi en julegave med innhold

Unikt innblikk i Konneruds 2-300 år gamle historie fra Gravedriften da det jobbet 3-400 personer på Konnerud.

En bok til kr 150,- eller 2 bøker til kr 200,-
(du velger bok)

Bestilling:
epost til post@skhist.no

1 bok
kr 150,-

Begge bøkene
kr 200,-

i sirlig orden. Ove er energisk og kvikk både i blikket og replikken. Han kjører fremdeles sin egen bil, og det er ikke mer enn tre år siden han sluttet med å fly seilfly. Sammen har de to barn, en gutt og ei jente. De gikk på Konnerud skole, som sine foreldre. De seks barnebarna går på Vestbygda skole.

Selv om Randi og Ove ikke er av den typen som mener at alt var så mye bedre før, er det noe de savner.

Blant annet hadde de et arrangement som gikk under navnet «Ett øre for barna». Da kledde ungene seg ut, og klatret opp i ei høyvogn trukket av en hest. Randi hadde kledd seg ut som kusk, og fikk styre hesten. Det gikk bra, selv om hun aldri hadde kjørt med hest og vogn før. Langs veien sto folk og ventet på dem. Barna var utstyrt med lange pinner med en pose festet

i enden, som folk kunne putte penger oppi. Pengene gikk til en organisasjon som hjalp barn. Hvilken husker de ikke lenger.

Så var det 17. mai, da, med tog og boller og brus på hotellet.

- Vi gledet oss til 17. mai hele året. Det synes vi er helt forferdelig, at de flyttet feiringen ned til byen. Det blir aldri det samme. Tenk om vi kunne få feiringen tilbake hit, sier de to samstemt.

*Neste side:
Møt læreren som syklet fra Søndre Fjell til
Konnerud for å undervise*

7. klasse 1948. Bak fra venstre: Bjarne Antonsen, Stein Dahler, Ove Aasheim, Odd Skryseth, Ragnar Thomassen, Leif Gunnerud, Oddvar Mortensen, Ove Hallerud. Midterste rekke fra venstre: Kåre Stuvstad, lærer Olaf Haveraaen, skolestyrer Lars K. Heggen, lærer Nelly Eek, lærer Anna Ekholt, Per Hansen. Foran fra venstre: Karen Margrethe Skjelsbeck, Randi Helland, Ingjerd Thorsberg, Ruth Hansen, Else Jacobsen, Eva Kollerud, Unni Kristensen, Bjørg Kristensen, Turid Hansen, Inger Marie (Tullemor) Løvaas, Randi Svendsrud. Foto: T.H. Larsen (bildet er utlånt av Drammen Byarkiv).

Meld deg inn i historielaget

Hvis du melder deg inn i Skoger og Konnerud Historielag blir du en del av et aktivt lokalhistorisk og sosialt miljø. Du får medlemsbladet Historielagsnytt to ganger i året - vår og høst, og du får tilgang til vår store bildesamling og dokumentarkiv via nettsiden vår.

Send medlemskontingenten på kroner 300,- med angivelse av ditt navn, postadresse og epostadresse til konto: 2310.21.21554

Skoger og Konnerud Historielag
Postboks 9112, 3006 Drammen

Alternativt kan du betale med Vipps til 104981. Husk å oppgi navn, adresse og epostadresse i meldingsfeltet

Du kan også sende en melding om at du ønsker å bli medlem, der du oppgir kontaktopplysningene dine, til en av de tillitsvalgte under «Kontakter» på vår hjemmeside www.skhist.no.

Morø historie

Lærer på fire skoler i gamle Skoger kommune

Birgit Christiansen var lærer i over 40 år, fra rundt 1950 til 1993 og har hatt et innholdsrikt yrkesliv. Hun har opplevd mye interessant og fint i løpet av disse årene, og jeg har derfor lyst til å få henne til å fortelle litt om sine erfaringer.

Av Halldis C. Sørby

Mye forandret seg i løpet av hennes yrkesaktive år. Hvor mange klasser og elever hun har hatt i løpet av disse årene er ikke godt å si, men mange i Skoger kjenner nok henne som lærer. Som datter har jeg hørt mange av disse historiene flere ganger, og det er alltid like hyggelig å snakke med henne om arbeidet som lærer.

Hvor var din første lærerjobb?

- Det var på Konnerud Skole rett etter artium, og det må ha vært skoleåret 1950/51. Overlærer Haveraaen tok kontakt og tilbød meg et vikariat. Jeg underviste både på småskolen og storskolen, 36 timer i uka. I sommerhalvåret syklet jeg fra gården på Søndre Fjell til Konnerud. Jeg syntes det var litt langt i begynnelsen, men det gikk greit etter hvert.

Hvordan var det å være på Konnerud?

- Det var et veldig hyggelig år, og jeg trivdes godt med elevene. De var snille og greie, og jeg behøvde ikke å være streng eller sint for å holde ro og orden. Det var da jeg fikk lyst til å bli lærer.

Hva gjorde du etter dette?

- Jeg søkte så på lærerskolen, men kom ikke inn med en gang, selv om jeg hadde gode karakterer. Den gang måtte man ha toppkarakterer i absolutt alle fag for å komme inn på lærerskolen. Jeg fikk isteden huspost hos en familie i Stockholm, og var det de kalte for «hembitrede» dvs. hushjelp, et halvt år. Resten av skoleåret hadde jeg et nytt vikariat på Jordet skole ved Stavern, i nærheten av der mine foreldre kom fra. Så kom jeg inn på to-årig lærerutdannelse på Hamar lærerskole.

Hvordan var lærerutdannelsen den gang?

- Jeg gikk på linjen med engelsk, og hadde 10 timer engelsk, 10 timer kristendom, 10 timer pedagogikk og psykologi i uka. Vi hadde også tegning, håndarbeid og gymnastikk.

Hvor gikk veien deretter?

- Min første «post» (som det het da) som ferdigutdannet lærer var i Hammerfest. Byen var da halvveis gjenoppbygd etter krigen. Den ene delen av skolen var i brakker, og storskole og småskole var på to steder. Jeg var klasseforstander i en 1.klasse

Birgit Christiansen begynte som lærer på Konnerud skole, siden ble det et langt og spennende yrkesliv på i alt fire skoler i Skoger kommune. Foto: Privat.

i de tre første timene før matpausen, og hadde tre timer på storskolen etterpå. Siden de to skolene lå et stykke fra hverandre, rakk jeg ikke å spise. Da jeg spurte hva jeg skulle gjøre med dette, svarte skolesjefen: «Du rækk vel å ta dæ en røyk da?» Det hadde nok ingen sagt i dag! Alle i byen var veldig hyggelige og jeg ble bedt hjem på middag hver søndag. De kunne jo ikke «la frøkna sitte aleina på en søndag».

Hva gjorde du året etter?

- Jeg fikk tilbud om fortsatt jobb i Hammerfest, men da jeg fikk et brev fra skoleinspektør Reitan om at det var ledig jobb på Nøsted skole på Glassverket, reiste jeg hjem til Skoger igjen. Mørketida var jo litt tung.

Hvor lenge var du på Nøsted?

- Jeg var først ett år der, og så flyttet vi opp til nybygde Åskollen skole og jeg var på disse skolene i tilsammen tre år. De to første årene bodde jeg hjemme på Fjell. Da gikk jeg til Rundtom og tok trikken derfra til Merket. Jeg giftet meg i 1957, og kjørte så bil fra Gulliksrud til Åskollen. På grunn av reiseveien spurte jeg om å få jobb på Ingvaldsåsen skole, og det fikk jeg. Fru Brattås gikk da over i pensjonistenes rekke.

Hvor lenge var du på Ingvaldsåsen skole?

- Jeg var der i 3-4 år, men hadde et års avbrudd da jeg fikk deg. Barnehave fantes ikke den gang, men Gerd Karlsen var en

veldig flink barnepike. Hun var ikke mer enn 13 år da hun begynte, men eldst i en søskenflokk på fem og vant til barn. Hun hadde alltid huset strøkent da jeg kom hjem. Dette er jo ganske uvanlig i dag, få hadde vel turt å overlate hovedansvaret for en ettåring til en på tretten... Men det gikk veldig bra! Ungdommene fikk ansvar og klarte det.

Kan du fortelle litt mer om Ingvaldsåsen Skole?

- Overlærer Ertzeid bodde i 2. etasje, og hadde oversikt over alt som skjedde. Det var alltid godt forhold mellom kollegene på alle skolene jeg var. Vi unge hørte på gode råd fra eldre lærere. Jeg lærte mye av Ertzeid også. Blant annet sa han: Hvis du lurte på hvilken karakter du skal sette, så sett beste karakter. Dette ville vi vel ha formulert annerledes i dag, men tanken bak er jo den samme: Se alltid etter det beste hos eleven. Den gang som nå var orden viktig for en lærer, og jeg satte min ære i å ha prikkfri orden.

Er det noen morsomme episoder du kan nevne?

- Ja, en gang lærte jeg elevene å synge den norske utgaven av «Marseillaisen». Da kom Ertzeid ned og sa at slik opprørssang skulle vi ikke ha noe av. Da måtte jeg la det være. Men sangen stod jo i skolesangboka, så jeg tenkte at det ikke kunne være galt.

Hva med Skoger skole?

- På begynnelsen av sekstitallet kom Skoger skole, som samlet Ingvaldsåsen og Eikhaugen. Der var jeg i omtrent tretti år. Jeg trivdes veldig godt der, det er alltid morsomt å holde på med barn. Nytt utover i sekstiåra var at samme lærer skulle føre klassen helt fram til sjette klasse. Arbeidsvilkårene ble også endret mye i den perioden, men allerede i 1957 ble Lærerinnelaget og Lærerlaget slått sammen. Da fikk kvinnelige og mannlige lærere samme lønn. Før det fikk de mannlige bedre betalt!

- Er det flere ting som har endret seg? Hvordan var oppleggene?

- I begynnelsen av min tid som lærer lærte vi bort om høsten, og repeterte om våren. Enkelt og greit. Det ble jo mer avanserte opplegg etter hvert, men læreboka har alltid vært sentral. I størsteparten av min periode som lærer kom både presten og skoleinspektøren på besøk til klassen to ganger i året. De satte seg bak i klassen og hørte på. Hvert år hadde vi normerte prøver, som ga en viss pekepinn på hva elvene hadde lært.

Hva syntes du var mest morsomt?

- Jeg syntes alltid det var veldig givende å ha leseopplæringen i 1. klasse. Helt fram til begynnelsen av syttitallet, begynte vi med alfabetet og de store bokstavene. Det var enkelt for elevene, og før jul hadde de aller fleste lært å lese. De som trengte det, fikk litt ekstra hjelp. Da vi begynte med mer kompliserte metoder, ble det rett og slett for vanskelig for en del, og flere fikk problemer med å lese. Dette er min mening som kanskje noen er uenige i, men den er bygget på det jeg erfarte.

Er det noe mer du kan fortelle?

- Ja, jeg hadde studiepermisjon to ganger. Da tok jeg først småskolepedagogikk og senere norsk grunnfag. Vi gikk ofte på kurs i sommerferien også. Med hensyn til forandringer i skolen, har noen vært til det bedre, men også noen til det verre. Ellers har Birgit fremdeles lærelysten i behold. Hun liker å lære nye ord på tysk og engelsk, og slår ofte opp i ordbøker for å sjekke. Atlas og kryssord er også godt tidsfordriv. Interessen for god litteratur er fremdeles tilstede, og hun holder seg for det meste til klassikerne og de store forfatterne.

Birgit Christiansen med klassen sin på Skoger skole i 1966.

Bakerst fra venstre: Harald Kaasa, Jan Tore Bjerkeli, Øyvind S. Wollebæk, Henry Ove Hansen, Harry Andresen, Bjørn Sandar, Terje Karlsen, Svein Bolstad

Midten fra venstre: Karen Ask, Liv Kari Drolsum, Anne Margrethe Andersen, Kari Kristiansen, Tove Johnsen Hesby, Aud Karlsen

Foran fra venstre: Henriette Andersen (Anne Margrethes lillesøster som fikk være med bildet), Gro Martinsen, Hilde Unelsrød, Runi Hoven, Linda Sollie, Anne Martinsen.

Denne bildeteksten har vi fått hjelp til av Anne Margrethe, som sier at hun ikke kan gå hundre prosent god for skrivemåten på alle navnene. Men hun har gjort det etter beste evne og rådført seg med to av sine gamle klassekamerater. Foto: Privat.

Den første kvinnelige sjefen på Bruket

Det er fyr i vedovnen på kontoret i den store herskapelig bygningen. Ved skrivebordet sitter skogsbestyreren, Maria Bostrøm, 39 år gammel. Nå er hun første kvinnelige skogsjef på Selvik Bruk, ja den eneste kvinnelige skogsjefen i hele Norge. Svensk er hun også.

Av Tone Sverreson Ørmen

Maria Bostrøm har snart vært skogsjef på Selvik Bruk i Andorsrud i to år.

- Det første året var det utrolig mye å sette seg inn i, det er ikke bare skogforvaltning, men også utmarks- og viltforvaltning og rent administrative arbeidsoppgaver. Det å bli kjent geografisk har også vært en stor jobb, sier Maria Bostrøm.

For skogutdanningen og arbeidserfaringen min er en ting, det å bli kjent i skogen er noe annet og veldig viktig, legger hun til. Men uten arbeidskameratene Roger Strøm Andersen og Bernt Bjørge hadde det vært ekstra vanskelig.

Fersk elgjeger

Kjent i skogen har hun blitt, denne høsten har hun blitt en habil elgjeger.

-Jeg tok jegerprøven mens jeg studerte på Universitetet for lenge siden, jaktet litt i studietiden, men jeg hadde ikke eget våpen, sier Maria.

I år har Maria stilt på elgjakt med egen borse og den har hun felt fire elg med.

-Jeg prøvde meg på jakt i fjor, da lånte jeg borse av Anne Kari Myhre, naboen min. Det ble en kalv første året - da startet jaktlysten min. For siden jeg er leder av Storvaldet Selvik Bruk, og jaktleder for elgjaktlaget til Selvik Bruk, samt leder for Selvik Bruk Jegerforening, og dessuten leder for Hjorteviltregion Drammen Sør, er det også viktig for meg å sette meg inn i viltforvaltning, sier hun beskjedent.

Selvik Bruks første kvinnelige sjef, Maria Bostrøm. Foto: Tone Sverreson Ørmen.

Selvik Bruk jaktfelt har kvote på 14 elg denne høsten, og de har til nå skutt 13, og Maria kan kvittere ut fire av dem.

-Ja, det var langt over det jeg hadde forventet denne sesongen, sier hun og smiler. På to av disse gikk jeg selv med hunden, det var en spesiell opplevelse. Det å se hvordan hunden jobber, samspillet mellom hund og jeger er helt spesielt. Når losen står blir det så utrolig spennende, sier den ferske jegeren, som har fått mye jakt-erfaring på kort tid.

Godt mottatt

Maria forteller at hun har blitt veldig godt mottatt av alle med tilknytning til Bruket, så vel arbeidskamerater, naboer, entreprenører, og medlemmer av jegerforeningen.

Jaktlaget som jakter i Andorsrud, har jaktet i dette området hele livet.

-Så kommer jeg, som ikke er kjent og i tillegg kvinne inn på laget, men det har gått veldig greit, de er så trivelige karer, sier den ferske jaktlederen.

Fakta

Maria Bostrøm 39 år

- Utdannet Jägmästare fra Sveriges lantbruksuniversitet i Umeå, som er høyeste skogutdanning i Sverige (5 år).
- Jobbet i Sverige i fem år, blant annet på hovedkontoret for en av Sveriges største skogseierdommer, før hun kom til Norge og skogeierorganisasjonen Norskog.
- Hun var miljøansvarlig i Nortømmer.
- Har praksis fra forskningsprosjekter når det gjelder forhåndsrydding, friluftsliv og småkraftverk.

Den nye sjefen på Selvik Bruk sier hun setter stor pris på å bo og arbeide et så vakkert sted. Foto: Tone Sverreson Ørmen.

Fakta

- A/S Selvik Bruk eier og driver en jord- og skogbruks-eiendom på 64 000 dekar i Drammen og Nedre Eiker kommuner i Buskerud fylke, og i Sande kommune i Vestfold.
- Navnet kommer fra Selvik gård i Sande hvor Willem Stibolt bygde sitt eget tresliperi i 1901.
- I 1936 kjøpte fabrikkeier Johan H. Andresen A/S bruket og 80 år senere sitter fremdeles samme familie som eiere, i dag er det etterkommerne, sønn av Johan H. Andresen og to fettere som eier en tredjedel hver.
- Ti boliger og ti hytter hører med til A/S Selvik Bruk.

I vinter gikk hun mye på ski, på kryss og tvers og ble kjent i terrenget.

- Ja, det ble mange mil på ski sist vinter, sier hun. I tillegg stilte den spreke skogsbestyreren til start på skirenn, Montebellonatta og Montebellorennet.

- Det gav også mersmak, legger hun til.

- Omgivelsene her ute i Andorsrud er helt fantastisk, og nærheten til naturen setter jeg stor pris på. Her har barna har akebakke rett utenfor døra.

Skogdrift

Å drifte skogen er det primære ved denne jobben, lage planer for ungskogpleie, planting, og hogst.

- Bernt rydder ungsbogen, og har utrolig god oversikt. Ny skog blir plantet hvert år, det er hovedsakelig Bernt og Roger som planter 30 000 planter i året. Så blir det hogd 8000 kubikk i året for at uttaket fra skogen skal være bærekraftig. Å opprettholde balansen mellom ny og gammel skog er viktig, sier Maria.

Det er hun som planlegger hogstene med instruksjoner til entreprenøren som avvirker, med miljøinformasjon som er tilpasset norsk standard for miljøsertifisering av skogbruk, og i etterkant oppdaterer den digitale skogbruksplanen. De 70 kilometerne med skogsbilvei er også av stor betydning for driften av hele eiendommen. Disse er det i hovedsak Roger som tar seg av vedlikeholdet av.

Variert jobb

- Det er stor variasjon i arbeidet mitt, ingen dager er like, sier Maria. Denne jobben er ikke en vanlig jobb, det blir en livsstil. Hun er veldig fornøyd at eierne hadde tro på henne, for det finnes ikke mange slike jobber i Norge.

- Det var 50 søkere til stillingen, og jeg er så utrolig glad for at jeg fikk denne unike jobben på denne praktfulle eiendommen, sier hun.

- I tillegg er det spesielt å bo og sitte i den samme stua som Leo Trotskij var i under sitt opphold i Andorsrud på midten av 1930-tallet, så her er det mye historie i veggene.

Nå skriver Maria ny historie som første kvinnelige skogsbestyrer på Bruket.

Maria Bostrøm har skutt fire elger i høst. Foto: Privat.

Tidligere utgaver er nå tilgjengelige på nett

Nesten alle tidligere utgaver av Historielagsnytt, helt fra 1. nummer i 1982, er nå tilgjengelige i bildearkivet vårt for våre medlemmer. Der er det også en artikkeloversikt som sammen med de søkbare pdf-filene, gjør det enkelt å finne det man leter etter i bladene.

Av Ingar Steen

Vi mangler kun nummer 2 fra 1989. Dersom noen har dette nummeret ønsker Fotogruppa å låne det slik at det kan skannes og gjøre samlingen komplett. Ta kontakt eller send ei melding til foto@skhist.no hvis du har bladet og kan tenke deg å låne det bort.

Videre har vi gjort en del bøker og hefter tilgjengelige på nettet ved å skanne og lagre dem som pdf-filer. Dette gjelder blant annet «Vi ser tilbake», heftet som Skoger Historielag ga ut etter fem års drift, og diverse andre jubileumsberetninger.

Nasjonalbiblioteket har lagt ut et stort antall bøker på nettet. En del bøker der kan ha spesiell interesse for historielagets medlemmer som for eksempel Skogerboka og Folk og Får. Disse og

Det er mye å finne i historielagets rikholdige arkiv. Her er Historielagsnytt i tre design. Det første nummeret fra 1982, slik det så ut i 1990 og i 2002.

flere andre har vi laget introduksjonssider til med lenker direkte til bøkene i Nasjonalbiblioteket.

Utgavene av Historielagsnytt og bøkene i arkivet finnes lettest ved å logge inn på «bilder.skhist.no», velge «Kategorier» i toppmenyen, og så gå nedover til «Historielagsnytt» eller «Hefter og bøker».

Alt dette er tilgjengelig for medlemmer med brukernavn og passord til bildearkivet. Medlemmer som ennå ikke har skaffet seg dette kan gå til nettsiden <http://bilder.skhist.no/> og klikke på linjen som kommer opp for å søke om brukerkonto. Fyll ut skjemaet og klikke på «Bestill brukerkonto». Søknaden behandles manuelt så det kan ta litt tid før det gis tilbakemelding, men normalt vil det skje i løpet av et døgn.

Velkommen til den store quiz-kvelden

Nå er det bare å legge seg i hardtrenoing til historielagets quiz-kveld på nyåret.

Etter flere vellykkede bildequizer i forbindelse med årsmøtene, satser historielaget nå på en egen quiz-kveld. Den blir arrangert torsdag 8. februar klokken 19.00 på Imjelt Golfsenter.

Det er foto-komiteen som står for selve quizen. Erfaringen fra de tidligere quizene er at det kan dukke opp noen skikkelig vriene spørsmål, selv for de som er aller mest bevandret i lokalhistorien fra Skoger og Konnerud.

Det vil koste 100 kroner å komme inn, og da får du servert pizza til quizen. Drikkevarer til maten kan du handle selv på stedet.

Og hvis du har lyst til å teste deg selv litt allerede nå, kan du ta en titt på denne hytta (bildet) og se om du kan svare på tre spørsmål:

1. Hvor ligger hytta?
2. Hvilken forening har hytta?
3. Er bildet tatt før eller etter 1965?

Fasiten kan du finne i bildearkivet vårt, hvis du finner bildet der. Hvis ikke, skal du få den på nettsiden vår www.skhist.no når quizen nærmer seg.

Flott dag på østskauen

Det var strålende vær og mye folk på det velkommen til lokal-historisk treffet på Svartevannshytta.

Treffet var et samarbeidsprosjekt med historielagene i Skoger og Konnerud, Sande, Tangen og Åskollen og Nesbygda.

Det rikholdige programmet søndag 17. september inneholdt blant annet foredrag og fortellinger fra Skauen i gamle dager og også historier om «Gutta på skauen» og de aktivitetene som foregikk i området..

De fremmøtte fikk også høre om seilskipet Brigg Anton som ble bygget ved Søndre Svanevann og fraktet til bygda i deler.

Interesserte hadde også anledning til å besøke den restaurerte Beheimsaga.

Testing av bruddstyrken til en taulenke tvinnet av bjørkenever vakte stor oppmerksomhet. Alle foto: Jan Sundby Ekeberg.

Folk koste seg i det fine været.

Lunning av tømmer gikk fint med en ponni.

Nye historier om kjente veier

Hvor ender E18, hva var Norges første firefelts vei og når kom riksveiene? Dette og mere til fikk deltagerne på høstmøtet innsikt i da Tore Wiik fortalte engasjerende og innsiktsfullt om temaene.

Av Bjarne Dramdal Erichsen

Forfatteren Tore Wiik har skrevet en rekke bøker om norske veier og norsk veihistorie. I boka «Riksveiene som ble til E18», med undertittelen «Fra Drammen til Larvik», tar han for seg utviklingen til det de fleste kanskje kjenner best som «Gamle Sørlandske hovedvei».

Med utgangspunkt i det store puslespillarbeidet han har gjort, tok han deltakerne med på en spennende tur. Med artige bilder, filmsnutter og kart dokumenterte han hvordan veitraseen har endret seg gjennom årene.

Forløperen til det vi nå kaller E18, var en kjørbar vei for hest og vogn fra Kristiania til Larvik som var ferdig i 1665. Den ble etter hvert kalt «Den Jarlsbergske hovedvei». Fra Drammen gikk den ut til Eik via Tangen, inntil den rundt 200 år senere ble flyttet til Kobbervikdalen

Forfatteren Tore Wiik kåserte om veihistorie på høstmøtet. Alle foto: Bjarne Dramdal Erichsen.

Da bilismen på 1900-tallet eksploderte og etter hvert krevde høyere veistandard, kom begrepet riksveier i 1928. Hovedveien ut fra Drammen, som senere ble til E18, fikk navnet Riksvei 40. Veien var smal og svingte og ofte vanskelig å kjøre på grunn av det dårlige veidekket.

Omfattende oppgradering ble påbegynt noen år senere og har pågått kontinuerlig fram til dagens motorvei gjennom Skoger.

Høstmøtet var godt besøkt, og som vanlig hadde arrangementskomiteen sørget for at alt var som det skulle.

Artig er det at Norges første firefelts vei uten kryssende veier lå i gamle Skoger kommune da den var klar i 1958, i følge Wiik. Den var bare to kilometer lang, men likevel ble det forslått å ha fri fart der, som svenskene hadde på sine motorveier den gangen. Det fikk ikke forslagsstillerne gjennomslag for.

Tore Wiiks bøker kan du kjøpe på nettstedet hans, www.riksvei.no. Der finner du også annen spennende informasjon og veihistorie.

PS! E18 starter i St. Petersburg i Russland og ender i Craigavon i Nord-Irland.

Kilder:

Tore Wiik, foredrag og bøker, og Wikipedia.

Fra boka «Riksveiene som ble til E18».

Dårlige kjøreforhold dokumentert på riksvei 40.

Julebutikk på Skalstad

Skalstad gamle landhandel har julebutikk hver helg fra i uke 45 til 49 og holder åpnet lørdager og søndager fra 11 til 16.

Velkommen til hyggelig julehandel med kaffe og vafler til salg i den koselige gamlestua!

Hilsen fra Skalstad-damene

Tegning: Oscar Hauge.

Se gamle filmer i arkivet

Nå er noen av våre gamle filmer tilgjengelig på nettet. Dette er en prøveordning hvor dere kan sende en epost til foto@skhist.no og be om å få tilsendt en lenke til en eller flere av filmene. Vi sender deretter linken til dere på epost.

Trakk fulle hus med kvinnekamp

Det Dramatiske Selskabs glade amatørskuespillere kastet et skråblikk på 70-tallets dampende kvinnekamp i stykket "Ingen erotikk takk!".

Av Tone Sverreson Ørmen

Det var fullt hus på Konneruds bydels-
hus begge kveldene da Det Dramatiske
Selskabs fremførte høstens stykke.

Publikum fikk oppleve humor og alvor
når starten på kvinnekampen ble pre-
sentert, med alt fra bh-brenning til ville
kampprop. Hvordan oppstod egentlig
«den myke mannen», og hvordan gikk
det når en hypnotisør skapte ubalanse i
lyster og kammoral? 70-tallet fylte by-
delshuset og publikum kjente seg igjen
fra den tiden.

Satt ut av latter

Kai Roger Olsen var forfatteren, i til-
legg hadde han to roller.

- Ja det er skikkelig artig, både å skrive
og fremføre, sier Kai Roger Olsen. Han
var svært fornøyd med publikum til-
strømningen også.

- På fredag lo en i salen så høyt at jeg
kom helt ut av hva jeg skulle si, for-
teller forfatteren og smiler veldig for-
nøyd.

70-tallsmote

Scenen var blitt stilet av Bent Lønnrus-
ten, som også hadde en rolle i stykket.

De glade amatørskuespillerne i Det Dramatiske Selskab kastet et skråblikk på 70-tallets dampende kvinnekamp for to fulle hus den siste helgen i oktober.

- Ja, Lønnerusten har vært kjempekreativ, sier Kai Roger fornøyd.

Det var så lokalt det kunne bli, den siste helgen i oktober, med lokale skuespillere på en helt lokal teaterscene på Konnerud Bydelshus. Det begynner å bli en tradisjon med skuespill på bydelshuset, og alle fremmøtte fikk trimmet latter-musklene denne gangen også.

Epost og Vipps gir mer penger i kassa

Historielaget har i et par år samlet inn epostadressene til medlemmene. Målet er å kunne kommunisere med alle våre medlemmer på epost, det vil si alle medlemmer som har en epostadresse. Og det har de aller fleste nå.

Veldig mange har også skaffet seg betalingsløsningen Vipps, der du enkelt kan betale via en app på mobiltelefonen. Det fører til at mange ikke har med kontanter, og for å gjøre det enkelt å betale kontantløst har historielaget nå også skaffet seg Vipps. Nummeret er 104981.

- Jeg håper at så mange som mulig vil benytte seg av Vipps til å betale medlemskontingenten også, sier kasserer Randi Raaen.

- Men de må huske å skrive i beskjedfeltet hva det gjelder, legger hun til.

Randi, som står for innsamlingen av epostadresser, har mottatt i underkant av 300 så langt.

- Det er også viktig at du husker på å gi oss beskjed hvis du skifter epostadresse, for eksempel hvis du bytter jobb, minner hun om.

Ett av målene er å slippe å sende ut fakturaer med medlemskontingenten i posten hvert år. Portoene er en betydelig kostnad for Skoger og Konnerud Historielag, og ved få medlemmene til å kunne motta fakturaene på mail, eller betale med Vipps, er det mye å spare.

I tillegg er praktisk å kunne sende ut informasjon til alle medlemmene på mail om arrangementer og aktiviteter som kan være av interesse.

Send en epost til randi.raaen@ebnett.no eller post@skhist.no med din kontaktinformasjon, så registrerer Randi deg og du bidrar til at historielaget sparer penger som heller kan brukes på aktiviteter i laget.

PS! Medlemskontingenten i Skoger og Konnerud Historielag for 2018 er på 300 kroner. Den skal betales inn i januar.

Historielaget har aktivert Vipps.

Hedret gutta på Vestskogen

Nesten 100 personer tok turen til minnebautaen ved Laukolltjern for å hedre motstandsfolkene på Vestskogen den siste søndagen i mai.

Av Tone Sverreson Ørmen

Den årlige Vestkogdagen arrangeres til minne om de norske motstandsfolkene som dro til skogs i september 1944 og levde i skjul for tyske okkupanter på Vestskogen mellom Skoger, Konnerud og Sande.

Kransenedleggelse og minnetale ved bautaen var i regi av Heimevernet. Johan Audestad, distriktssjef i Sivilforsvaret, holdt årets minnetale.

- Gutta på skauen viste vågemot og tok en høy risiko, som ikke må bli glemt, sa Audestad.

- Grunnberedskapen som ligger i Heimevernet er svært viktig. Sivilt og militært forsvar er viktigst i vårt kongerike, for vi vet ikke hva som kommer, understreket Audestad.

- Det var første gang jeg var på Vestskogen, og jeg satte stor pris på å få denne oppgaven, sa Audestad til Historielagsnytt etter talen.

Han har vært i Sivilforsvaret i 30 år. I 2014 fikk han Beredskapsprisen. Denne utdeles årlig til personer som har gjort en ekstraordinær innsats for beredskapssaken, både innen forsvarsrelatert og sivil sektor.

Gutta møter fortsatt opp

- Hyggelig for oss å få være med på denne seremonien, sa Gunnar Båsen (92).

Han var en av gutta som lå på skauen. På årets markering var det bare Båsen og Karl Olsen som var til stede.

- Trivelig at så mange møtte opp på bekransing i regi av Heimevernet, sa troppssjef Rikard Berg.

De fremmøtte satte stor pris på at Selvik Bruk åpner grinda i Andorsrud, slik at en kan kjøre bil inn i det store skogområdet. A/S Selvik Bruk eier og driver en jord- og skogbrukseiendom på 64 000 dekar i Drammen og Nedre Eiker kommuner i Buskerud fylke, og i Sande kommune i Vestfold.

Veteraner fra Vestkogen, Gunnar Båsen (nummer to fra venstre) og Karl Olsen, sammen med fra venstre Rikard Berg, Heimevernet, Johan Audestad, Sivilforsvaret, og Andreas Devlin, Heimevernet. Foto: Tone Sverreson Ørmen.

Et sentralt medlem er gått bort

Arve Hoven døde 20. oktober 2017, 69 år gammel. Han var et svært aktivt medlem i Skoger og Konnerud Historielag og var blant annet formann i to år.

Arve var en driftig formann og engasjerte seg raskt i flere oppgaver, blant annet restaurering av Skjeldrumsaga. Her hadde han allerede i flere år vært i dugnadsgjengen. Etter formannsperioden var han med og fant frem bilder og tekst for å etablere «Det lille skogbruksmuseum».

Arve hadde for øvrig en stor styrke i sin solide datakunnskap. Han så raskt at lagets hjemmesider på nettet kunne brukes mer aktivt. Arve la til rette for at sidene ble et godt verktøy for laget og en kilde til god informasjon for medlemmene.

Arve førte også historielaget inn i sosiale mediene da han etablerte en egen Facebook-side for Skoger og Konnerud Historielag. Utvalgte bilder og informasjon om laget og lagets aktiviteter ble dermed tilgjengelige for alle, og Facebook er blitt en viktig kanal for medlemsverving.

Videre engasjerte han seg i historielagets fotogruppe og arbeidet med å gjøre bildene tilgjengelige til glede for så mange som mulig.

Han introduserte og tilrettela en arkivløsning på nett. Dette gjorde det mulig for hvert enkelt av fotogruppas medlemmer å arbeide med bildene fra egen PC hjemme. I tillegg fikk alle historielagets medlemmer tilgang til bildene på nettsiden dersom de ønsket det. Samtidig jobbet han for å sørge for sikker nettlagring av bilder og dokumenter

Arve Hoven.

Arve førte Skoger og Konnerud Historielag inn i den digitale verden. Han jobbet også aktivt med kunnskapsoverføring og var en god og interessert læremester for de som skulle forsøke å videreføre arbeidet hans.

Alt dette skylder vi Arve en stor takk for. Han vil bli dypt savnet i Skoger og Konnerud Historielag, og tankene våre går nå til familien hans.

Skoger og Konnerud Historielag

Besøk Det lille skogbruksmuseum

På Skjeldrumsaga og Det lille skogbruksmuseum (bildet) kan du få et innblikk i både skogsdrift og driften av ei sag i gamle dager. Besøkende får oppleve tidligere tiders driftsformer gjennom redskaper, bilder og video. Ta kontakt med Linda Skjeldrum på telefon 995 29 470 for å avtale besøk.

Returadresse:

Skoger og Konnerud Historielag
Postboks 9112, 3006 Drammen

Bli med til festningen på Kongsvinger

Hold av lørdag 21. april, da arrangeres vårturen. Bussen kjører til Kongsvinger der vi besøker Kongsvinger festning og får guidet byvandring i gamlebyen. Rusleturen ender på Kvinnemuseet, og her blir det også lunsj.

Hjemturen går via Eidskog. På begynnelsen av 1900-tallet kom det mange innflyttere fra Eidskog til Andorsrud og tok arbeid som skogsarbeidere. Det er ikke få i dag i Skoger og Konnerud som har aner fra disse eidskogingene.

Vi stopper ved Matrand gamle skole og får høre mer om forholdene i skogs-

bygdene mot Sverige som innflytterne kom fra. I disse traktene bodde også dikter og skogsarbeider Hans Børli. Underveis

kommer vi til å bli bedre kjent med noen av hans dikt. Turen hjem fortsetter via Bjørkelangen, Aurskog, Fet-sund og Lillestrøm.

Som vanlig har vi med oss kaffe og hjemmebakte boller, og det blir quiz. Vi kan love en innholdsrik lørdag i hyggelig selskap.

Det er prinsippet første mann til mølla som gjelder, så noter deg datoen allerede nå. Priser og avgangstidspunkt

Kongsvinger festning malt av Bernt Lund rundt 1850.

kommer vi tilbake til på historielagets hjemmeside www.skhist.no og på vår Facebookside.

Hilsen turkomiteen, Jan Haldor Skramstad og Jan Sundby Ekeberg

Viktige datoer i 2018

Flere av arrangementene er omtalt i denne utgaven av Historielagsnytt. Dato for høstmøtet er ennå ikke fastsatt, og dette vil sammen med de øvrige arrangementene bli nærmere omtalt i vårnummeret.

8. februar

*Quiz-kveld på
Imjelt Golfcenter.*

15. mars

Årsmøtet på Sørvangen.

21. april

*Vårturen til Kongsvinger
og Eidskog.*

27. mai

Vestskogdagen

2. september

*Kulturdagen på
Skjeldrumsaga*